

ret sikkert og uden Støtte af nogen Stok hen til en Stol ved Bordet.

Sygeplejersken fulgte bagefter med en Regnskabsbog, som hun lagde hen paa Skrivebordshylden.

„Værsgo' og tag Plads, Doktor Mikkelsen! Har De igen haft Ærende paa disse Kanter? For det er forhaabenlig ikke for min Skyld, De har ulejliget Dem den lange Vej herud.“

„Jo — ogsaa for Deres Skyld,“ svarede Doktoren og gjorde derefter et Ophold for at vente med Fortsættelsen, indtil Frøken Hecht var gaaet ud af Stuen. „Jeg bringer en Nyhed, som vistnok vil glæde Dem.“

„En Nyhed! Og ovenikøbet en glædelig! Hvad kan det være?“

„De bad mig engang skaffe Dem Underretning om Deres tidligere Plejerske, den gamle Søster Barbara. Jeg troede hende i Grunden forsvunden fra Jordens Overflade; men nu forleden Nat traf jeg hende minsandten ved en Sygeseng inde i Herredet.“

„Saa lever hun endnu, den Gamle!“

„Ja. Med sine 80 Aar har hun altsaa igen givet sig til at være Vaagekone.“

„Det anede mig. Saadan er hun! Hun maa leve for andre eller lægge sig til at dø! Fortalte De hende, at jeg var kommen hjem?“

„Ja. Hun bad mig hilse.“

„Og hvordan havde hun det?“

„Tilsyneladende var hun ganske uforandret. Dersom det virkelig er Deres Hensigt at engagere det gamle Menneske igen ved paakommende Lejlighed, saa er hun vistnok til Tjeneste.“

Torben Dihmer vendte sine halvt tilgroede Øjne om imod ham.

„De har talt med Frøken Hecht. Vil hun maaske rejse?“

„Nej, det forstod jeg ikke paa hende. Men De beklagede Dem i sin Tid over hendes Ungdom, og det var jo ogsaa en slem Misforstaaelse af Bureauet at sende hende herover, da jeg udtrykkeligt efter Deres Ønske skrev efter en ældre Plejerske, der kunde finde sig i et tilbagetrunkent og ensformigt Liv.“

Torben tog Blikket til sig og lod sin Haand glide gennem Skægget.